

Y Ban

27 bước chân là lên thiên đường

Em đã run lên khi nghe cú điện thoại của anh. Em nằm úp mặt xuống gối và nghe tiếng tim đập thùm thụp.

Có một tiếng nói từ đâu đó vọng đến. Hãy tắt máy điện thoại đi. Khi tắt máy điện thoại thì sự liên lạc giữa anh và em sẽ không còn nữa. Vậy mà em lại với nó để sát vào người em hơn. Trong khoảng khắc điện thoại chưa đổ chuông, tim em đập rung lên và ngực em co tròn lại, tức ở hai bầu vú. Đầu em toang tuếch. Em muốn đến với anh và em cũng muốn mình vượt qua sự cảm dỗ ngọt ngào này. Chuông điện thoại đổ gắt gao:

- Em đã sắp đi chưa?

- Chưa.

- Sao lại không đi?

- Em sợ?

- Em sợ gì chứ?

- Em chỉ muốn ngồi bên anh trong một quán cà phê nhỏ.

- Ừ thì cứ đến đây đi, mình sẽ đi uống cà phê. Đi đi em. Anh đang chờ em đấy.

Em bật dậy ra khỏi giường và trang điểm cẩn thận. Em kẻ viền mắt thâm hơn và thoa thêm phấn hồng lên má. Tim em vẫn đập

gấp gáp.

Em dừng taxi ở phía bên kia đường và mua một thỏi singum. Em chợt nhớ ra chưa kịp đánh răng. Em có thói quen chỉ đánh răng vào buổi sáng và chiều nay là một ngoại lệ. Vì thế mà em quên.

Anh ra cửa đón em. Anh bảo:

- Em mặc đồ hiện đại đẹp hơn.

Em mặc quần bò và chiếc áo thun đen. Em hiểu anh đã so sánh với những lần anh đã gặp em khi thì em mặc áo dài khi thì mặc lụa.

Em theo anh vào khách sạn với những bước đi run rẩy. Chiếc sắc em cầm trong tay cũng rung lên. Anh bảo em ngồi xuống ghế.

Anh cũng ngồi xuống bên cạnh em. Anh nhìn vào mắt em và nắm lấy tay em. Tay em đang rất lạnh. Tay anh ấm và khô. Em cảm nhận được sự ấm áp từ tay anh truyền sang. Anh cười. Em ấp úng và tránh cái nhìn của anh:

- Mình đi một quán cà phê nào đi anh.

- Ừ ở đây cũng có cà phê. Nhưng có lẽ mình vào một phòng nào đó để nói chuyện và uống cà phê.

Người em đông cứng lại. Em biết điều gì sẽ chờ em trong căn phòng đó.

Anh ra quầy lễ tân lấy chìa khoá.

- Đi em.

Em theo anh như một chiếc bóng vô hồn.

Trong phòng có hai chiếc ghế. Anh ngồi xuống một chiếc và em ngồi xuống chiếc đối diện. Anh lại nhìn vào mắt em.

- Em sợ gì thế? Nói gì đi em. Em sợ gì nào?

Em không nhìn vào mắt anh mà quay cái nhìn ra cửa. Dưới tay nắm cánh cửa có một tờ giấy ghi dòng chữ: quý khách nhớ chốt cửa. Cửa anh chưa đóng chặt vẫn mở hé hé. Em cảm thấy yên tâm hơn.

- Em sợ ngày mai.

- Sao lại sợ ngày mai?

- Ngày mai em phải đối diện với những sự thật. Em sẽ nhìn mọi thứ đúng với tên gọi của nó. Và điều đó làm em khốn khổ.

- Hàng ngày thiên hạ đang sống với nhau một cách giả dối. Mình không sống được thật lòng với nhau hay sao? Em cũng thích anh chứ?

Em gật đầu.

- Anh cũng rất thích em mà.

Anh áp hai tay lên tay em. Tay anh vẫn rất ấm. Tay em đã bớt lạnh.

- Nào đã hết sợ chưa em?

Em ngược nhìn anh cái nhìn bối rối. Anh đứng lên kéo em áp vào người anh. Cái hôn đầu tiên anh đặt lên má em. Em run rẩy như không thể đứng vững. Em tựa vào người anh. Anh ghi chặt em vào người anh.

Trước khi tan biến em còn cảm nhận được môi anh cũng rất ấm trên ngực em.

Em đã tan biến vào anh rồi. Người em cong cứng. Anh đã làm dịu em lại bằng những cái hôn. Nhưng ngay cả cái hôn cũng không làm dịu em được. Em mút chặt lưỡi anh và một biển nước ào ạt như muốn nhấn chìm em.

Thực ra em đã muốn làm điều này với anh từ lâu rồi. Ngay sau cái lần anh nhìn rất lâu vào em trong cái đám đông người ấy và nói em đẹp. Nhưng em lại muốn cả tình yêu nữa.

Sự cảm nhận của em đã truyền sang anh. Anh nói trong hơi thở gấp gáp:

- Em thế này làm sao anh quên em được.

Nước mắt em tràn trề vì hạnh phúc.

Em nằm duỗi người, hai tay để lên đầu. Em thả lỏng người thoải mái. Anh lại hôn em. Môi anh vẫn nồng ấm. Anh đã kết thúc và rất thoả mãn. Một tay anh để lên ngực em xoa nhẹ. Em muốn khóc nức nở. Em đã cố gắng để không khóc. Em bắt ý nghĩ quay về một điều gì đó. Em chợt nhớ ra cửa anh vẫn để hé hé. Và em bỗng sợ. Em nhô người dậy để nhìn. Cửa đã được đóng chặt và cài kín từ bên trong. Em cố nghĩ xem anh đã cài kín cửa từ khi nào? Em đã không nhớ.

Anh vào nhà tắm. Tiếng nước xối ào ào. Em buồn ngủ. Muốn ngủ một giấc thật ngon. Nhưng em lại nhớ câu nói của anh:

- Em thế này anh làm sao mà quên em được.

Em đã cưỡng lại cơn buồn ngủ, cố thức để tận hưởng cảm giác. Em nghĩ về anh. Anh là người đàn ông đang trên bệ phóng của danh vọng. Hằng đêm trong chương trình thời sự luôn thấy hình ảnh của anh. Nhưng tất cả những thứ đó không quan trọng với em. Cái dẫn đến giây phút em đang tận hưởng là vì em yêu và ngưỡng mộ anh. Em đã rất ngưỡng mộ anh và khao khát một tình yêu.

Em, một người đàn bà bình thường nhưng thông minh. Cái thông minh nhất của em là em nhận chân được mình là ai? Chỗ đứng của em ở chỗ nào trên trái đất này? Em cũng rất nhạy cảm. Em cảm nhận được ánh mắt đang chĩa về em nặng nhẹ thế nào?

Em biết trong một người đàn ông đâu có quyền lực và địa vị thế nào thì vẫn có một phần của con người bình thường. Em đã yêu cái phần người bình thường đó trong anh.

Em đã không nhầm. Cái giây phút như tan biến trong nhau ấy.

Em đã bừng tỉnh để nhận ra sự nức nở của anh trên ngực em.

Trong cơn vọt trào của cảm xúc anh đã rên rỉ bằng tiếng của chú mèo chứ không phải tiếng gầm của sư tử. Em tự hào vì đã làm cho anh sung sướng.

Anh ra khỏi nhà tắm, quấn chặt mình trong chiếc khăn bông trắng. Nhìn thấy em vẫn nằm ngạo nghễ trên giường anh lấy chiếc chăn mỏng phủ lên người em. Em muốn đùa với anh. Em

hất tung chăn và duỗi dài chân tay. Anh lại lấy chăn phủ lên người em. Em lại hất tung chăn ra. Lần thứ 3 em đã nhìn thấy ánh mắt bức bối của anh. Em bật dậy vào nhà tắm. Em soi mình vào gương. Da thịt em sáng loáng. Môi em đỏ mọng và hơi trề xuống. Mắt em sáng long lanh.

Em ra khỏi nhà tắm và quần mình trong chiếc khăn bông trắng. Anh đã mặc quần áo chỉnh tề. Em nhìn vào mắt anh, không còn ánh mắt bức bối nữa. Cái nhìn của anh đầm thắm và bao dung. Anh đến phía sau em cầm chiếc khăn lau vai cho em và nói:

- Vai em còn đọng nhiều nước quá.

Người em lại mềm ra để đón nhận một chiếc hôn vào vai. Và em còn xoay người để đón một cái hôn nữa vào môi. Nhưng anh chỉ hôn vào má em.

Đã xong. Quần áo em đã gọn gàng. Đầu tóc cũng gọn gàng. Môi em không trề tràng nữa. Em ngồi như một tội đồ trên ghế. Anh cũng không nhìn em. Thời gian như đông cứng lại. Em sợ những khoảng khắc như thế này. Em bảo anh:

- Mình về đi.

- Ừ.

Em đứng lên và anh vẫn ngồi

- Anh không còn nhớ mấy câu thơ này là của ai nữa? Lemontop hay Puskin. Nhưng anh rất thích nó. Tạm biệt nhé nếu là lần cuối...

Người em như có hào quang tỏa ra. Em líu lo hát những bài hát từ trái tim. Mắt em cười và má em ửng đỏ. Em đã không kiểm soát được các hành vi của mình. Em đã hăm hở bước 26 bước gần đến thiên đường.

24 giờ sau. Đúng cái khoảnh khắc ấy, tim em lại đập loạn lên. Em chờ điện thoại của anh. Em chờ đúng cái khoảnh khắc ấy. Cái khoảnh khắc vào xế chiều, khi công việc đã vãn. Em đếm từng phút 5, 10, 15... 45. Đã sắp hết giờ làm việc. Tim em muốn nổ tung ra. Em không thể chờ được nữa. Em run rẩy bấm số điện thoại của anh.

- Alô, tôi nghe đây.

Em nghi ngại không biết có phải giọng nói của anh không?

- Cho tôi hỏi thăm, đây có phải là...

- Vâng tôi đây.

- ... là em, anh quên em rồi phải không?

- Em đấy à. Anh làm sao mà quên em được.

Đúng là giọng nói của anh hay nói với em rồi. Nhưng là giọng của công việc chứ không phải là giọng của nông nân.

- Em khỏe không? Anh cũng đang định gọi cho em đây.

- Vâng.

Em không biết nói gì thêm nữa.

- Tớ nữa anh còn có một cuộc hẹn. Chúc em trẻ, khỏe, thành đạt và hạnh phúc.

- Và giữ vững lập trường, tư tưởng nữa phải không anh.
- Đúng thế. Vào một thời gian thích hợp nào đó chúng mình sẽ gặp nhau nữa nhé. À này em, khi tình cờ gặp nhau ở đám đông chúng mình nên tế nhị nhé.
- Vâng, em hiểu rồi.

Chân tay em run lẩy bẩy như mới ốm dậy.

Nỗi buồn làm em đổ sụp xuống. khi em đến chỗ hẹn cùng anh, em cũng đã nghĩ đến điều này như là một sự rủi ro. Nhưng em đã gạt nó đi bằng niềm tin và hy vọng.

Trong nỗi buồn em vẫn còn hy vọng. 48 giờ, 72 giờ... Em vẫn chờ và hy vọng và sợ hãi. Nỗi sợ hãi bị tổn thương lần nữa đã làm em không thể nhắc điện thoại để gọi cho anh.

Những ý nghĩ khôn khổ đã bủa vây em và nhấn chìm em xuống. Em là người đàn bà như thế nào đây, trong suy nghĩ của anh? Em hám danh vọng và hám tiền tài ư? Không, em đã có một cuộc sống đầy đủ về vật chất và danh vọng cần có của một người đàn bà bình thường. Em còn có cả lòng tự trọng. Bây giờ thì em biết chắc anh đã rất hiểu điều này khi chọn em phải không anh? Còn trong suy nghĩ của em, em là một người đàn bà dễ dãi hư hỏng ư? Không, em đã mê đắm anh để từ bỏ một người đàn ông đã yêu em thực lòng.

Em sống không lụy người khác. Thiên đường và địa ngục của em cũng không giống của người khác. Thiên đường cách cuộc sống

của em 27 bước chân. Em đã bước được 26 bước rồi. Chỉ cần một bước chân nữa thôi em sẽ được lên thiên đường. Sau cái khoảnh khắc tan biến vào anh, bước chân cuối cùng ấy em tưởng tượng ra đó chính là lời anh thổ lộ rằng anh yêu em. Sau 48 giờ, 72 giờ... thì chỉ cần những cú điện thoại hỏi thăm em dịu dàng. Kỳ lạ thay cái thiên đường. Adam và Eva vì yêu nhau mà phải đẩy xuống hạ giới. Còn em chỉ vì thiếu tình yêu em không được lên thiên đường. Còn anh, anh đang ở đâu? Anh có ở thiên đường của anh không? Mỗi buổi tối em vẫn thích xem chương trình thời sự. Em vẫn không thể dời mắt khỏi anh.

Em nhớ anh nói với em rằng, một thời gian thích hợp nào đó mình sẽ gặp nhau. Và em cũng nhớ câu thơ cuối anh đọc cho em, anh không phải là anh bây giờ. Em biết. Và em cũng không phải là em bây giờ. Trong khi những ý nghĩ quay cuồng làm khổ em, em đã tìm cho mình một lối thoát. Em đã lấy câu chuyện của một cô gái bán hoa để làm bài học răn mình. Câu chuyện rằng, một đêm cô đi bán hoa bị khách chơi trả cho một tờ bạc giả. Thay vì sự rên rỉ cô đã tự an ủi mình: Mình bị hiếp rồi.

Thực chất, thiếu một bước chân em đã bị sa xuống địa ngục rồi. Dưới địa ngục con người vô cảm, không còn cảm giác buồn đau và sung sướng nữa.